

Publicerad 2011-05-23 19:51 av Eva Langrath

Foto: Eva Langrath

repris tidigare publicerad maj 2009

Besök i barndomsstad

Kaffet är klart när hon kommer,
han söker trevande efter orden efter dagar i ensamhet
han vill veta hur hon mår och hur det går för
barnbarn och barnbarnsbarn

hon berättar och han kommer
med kloka kommentarer,
han känner in hennes sinnesstämning

de diskuterar politik och Amf pension
hon tänker: kommer jag att vara lika klar i tanken
när jag är 93

så tar hon lapphund på promenad i barndomsskogen,
den skog där farligheter bedrevs utan vuxnas bevakande ögon

hon passerar det nya vindskyddet placerat vid kanten av stigen
där de en gång lekte cirkusartister på cykel
i stenig nedförsbacke

minns fötter på styret och händer rakt ut i luften
vinden som rufsade håret och
hur hon landar på huvudet och slår sig riktigt illa
och att hon trots det drar hem den trasiga
röda cykeln som var hennes skatt

hon vandrar vidare på stigen och passerar skidbacken
med guppet som gav upphov till magfjärilspirr att trotsa
tänker så liten hon var
för skidbacken är nu bara en helt vanlig kulle

vandrar så in mellan träden
ser råddjursgump skymta förbi
stannar och blickar ut över husen
och in mellan de grova tallarnas stammar

minns att just här fann hon friden gång på gång,
när hon var liten och inte passade in,
när drömmen fanns att hon var ett hittebarn
som skulle återfinnas en gång och bli älskad
precis som hon var

hon passade aldrig riktigt i mallen för hur barn skulle vara
men lärde sig låtsas bra, för att slippa kylan i själen

tänker på återträffen med klassen när de var vuxna
och dansen med honom som mobbade mest
och orden han säger: det trodde jag väl aldrig
att jag skulle få dansa med dig, det var alltid min dröm

och frågan hon ställer till honom:
varför var du då så elak mot mig
och svaret hon får: att den man tror man inte kan få den stöter man bort
för att slippa bli besviken

och hon som alltid trodde att det var hon
som var fel och dum

på kvällen besöker hon huset vid vattnet
vackert glänser snöisen utanför fönsterväggen

de pratar om livet och om sina barn
om allt man skulle önska man kunde skydda dem från,
smärtsamt är det stundtals att se på
när de gör sina val och får sina sår

men alla har sin väg att gå

kör tillbaka genom skogen
under mörka stjärnhimlen

går till sängs i barndomsrummet
det rum som hon gråtit sig
till söms i så många gånger
i sorg över att vara fel,

hon vilar nu i tilltro till livet
i vetskap om att ingen är perfekt
och att hon får vara just som hon är

fri från mallen och fri i tanken

hon ser att livet är en äventyrsvandring,
att små mirakel finns överallt om hon
vågar se och inte räds den smärta som
går hand i hand med lyckan

hon besöker nästa dag en vacker handelsträdgård
med sin far de gamle trädgårdsmästaren
han vill handla orkidé och ber henne välja färg ,
han väljer frön persilja, mangold och isbergssallad
som han skall så, han tror på ännu en vår den 94:e

de går till kaféet och väljer wienerbröd
som de gjorde när hon var barn,
där är fullt av folk vid borden
en kvinna drar en ung man i rullstol
till ett bord intill, han låter ganska högt
och trummar med fingrar på sitt bord,
kvinnan frågar vad han vill ha
och tolkar så hans svar

den gamle mannen säger, det är gott
att se att människor med handikapp
inte längre göms undan som det gjordes förr
att det kan få fika precis som vi

på vägen hem kör de till kyrkogården
jag sitter kvar i bilen säger han när de kommer fram,
gå du själv,

han vet den är svår, sorgen hon bär
över att de två aldrig förstod varandra

hon stannar vid korset
rör vid det stilla tar bort lyktan från graven,
talar till sin mamma, berättar allt
som hänt sen sist och vet att
det fanns en kärlek som hade svårt
att hitta väg och att hon nu lyssnar någonstans
och följer hennes väg i livet

tillbaka i bilen säger han,
så bra att du kunde ta loss lyktan
nu far vi hem

© Eva Langrath 2009